

Obsessed

Mel Wallis de Vries

 DE FONTEIN

Waar zijn Liz, Farrah en Rosa? Dat is het eerste wat door mijn hoofd schiet wanneer ik mijn ogen opendoe. Ik wil ze zoeken, maar ik weet niet waar ik ben. Het is zo donker en er zijn dingen in het donker. Ze bewegen en maken geluid. Het klinkt als iemand die huilt. Dan niets. Helemaal niets. Ik begrijp het niet. Maar ik kan niet nadenken. Ik vergeet zelfs wat ik nu denk en val weer in slaap.

1.

Iedereen die ik voor de eerste keer ontmoet, verwacht altijd dat je het kunt zien. Dat er een deuk zit waar mijn hoofd het metaal heeft geraakt, dat mijn borstkas nog bont en blauw is door de reanimatiepogingen, en dat ik een kale plek heb waar de artsen een drain hebben ingebracht om het vocht uit mijn hersenen te laten lopen. Soms denk ik wel eens dat het een teleurstelling is voor mensen hoe ik eruitzie.

Want in vijf maanden tijd zijn bijna alle zichtbare sporen van het ongeluk verdwenen. Je kunt het litteken op mijn voorhoofd alleen zien als je weet waar het zit: het is een dun lijntje net onder mijn haargrens. En het gaatje in mijn schedel is onzichtbaar onder de lange lagen van mijn blonde haar.

Ik veeg een pluk achter mijn oor en check nog een keer mijn make-up in de spiegel. Mascara, highlighter, blush, alles is perfect aangebracht, maar toch staan mijn groene ogen dof en vermoeid. Ik steek mijn tong uit naar mijn eigen spiegelbeeld en zoek snel mijn kleren bij elkaar: een spijkerbroek, een wit topje met een vestje en mijn beige Adidas Campus-gympen.

Met een klap trek ik mijn slaapkamerdeur dicht. Ik wil naar de trap lopen, maar nog voordat ik een stap heb gezet, hoor ik mijn moeders stem uit haar slaapkamer komen.

‘Rosa?’

Ik blijf doodstil staan. Als ik gewoon kon doorlopen, zou ik het doen. Maar ze heeft me gehoord, dus dat is onmogelijk.

‘Eh ja, ik kom eraan,’ antwoord ik.

Haar slaapkamerdeur staat op een kiertje en ik duw de deur iets verder open. Ik gluur om het hoekje. Mijn moeder

ligt bewegingloos in bed. Haar haren hangen warrig rond haar gezicht en ik zie dat ze haar kleren nog aanheeft.

Ik schraap mijn keel. 'Hoi mam.'

'Hé lieverd, ik hoorde je uit je kamer komen. Ik was even in bed gaan liggen, het was zo'n drukke dag.' Ze gaat recht-op zitten en kijkt op haar horloge. 'Jeetje, is het al zo laat?'

Ik knik en kijk een andere kant op.

'Ga je iets doen?' Ze glimlacht naar me. 'Je hebt je zo mooi opgemaakt.'

Ik wil haar glimlach beantwoorden, maar het lukt niet.

'Ik ga even naar Liz,' zeg ik zacht. 'Farrah is er ook.'

Mijn moeder maakt een raar geluidje in haar keel. 'O, dat wist ik niet. Ik wilde pizza's bestellen en gezellig samen een film kijken.'

Alsof er niks aan de hand is... Soms denk ik aan vroeger. Dan zie ik vage beelden van een vrouw die lachte en hutten met me bouwde in de huiskamer. En mijn vader die haar kustte als hij thuiskwam. Ik twijfel of dat allemaal echt is gebeurd; misschien heb ik het wel verzonnen omdat ik het zo graag wilde.

'Sorry, maar ik kan het nu niet meer afzeggen,' zeg ik.

'Maakt niet uit, schat.' Ik hoor aan haar stem dat ze haar teleurstelling probeert te verbergen. 'Ik vermaak me wel, ga jij maar lekker op pad. We bestellen morgen wel pizza's.'

'Oké, gezellig.'

Ik staar naar het raam achter haar schouders. De lucht is zwart en leeg, en ik probeer er iets in te ontdekken, maar de wereld achter mijn moeder is opgeslokt door de duisternis. Het zwart wint altijd. Opeens kan ik amper nog ademen.

'Stuur je een berichtje als je weer naar huis gaat?' vraagt ze. 'En kom je niet te laat thuis? Je hebt de laatste tijd weer zo vaak hoofdpijn. Misschien moeten we maandag de dokter bellen en -'

‘Ja, ja, natuurlijk,’ zeg ik schor, en ik draai me snel om naar de overloop. ‘Doei mammié, tot straks.’

Ik hoor haar nog iets zeggen over een afspraak in het ziekenhuis maken bij neurologie, maar ik luister niet meer. Met twee treden tegelijk ren ik de trap af. Ik gris mijn jas van de kapstok, loop naar de zijdeur in de bijkeuken en glijp de tuin in.

Eindelijk buiten! Ik adem een paar keer diep in om het zware, benauwde gevoel te laten verdwijnen. Na een paar tellen zet ik mezelf weer in beweging. Soms voel ik me zo schuldig...

Ik schop een steentje weg. Het is makkelijker om boos te zijn. Of om er gewoon vandoor te gaan zoals mijn vader twee jaar geleden heeft gedaan, omdat hij mijn moeders depressie niet meer aankon.

Ergens hoop ik dat er een wonder gebeurt en dat ik in mei slaag voor mijn eindexamen, zodat ik op kamers kan gaan wonen. Maar ik sta nu vijf onvoldoendes.

‘We kunnen afspreken dat je wat vakken naar het tweede tijdvak verschuift om meer rust te creëren,’ zei mijn mentor. ‘Ik zal het met de zorgcoördinator opnemen. Iedereen hier op school heeft begrip voor jullie situatie.’

Ik zag hem kijken met zo’n blik van: *arm meisje, dat komt nooit meer goed.*

Ik slaak een diepe zucht. Het is zaterdagavond, en ik denk aan school... Ik schaam me bijna voor mezelf.

Uit het schuurtje haal ik mijn fiets en ik stap op. Wiebelend manoeuvreer ik door het smalle steegje naar de straat. Als ik een beetje doorfiets ben ik over tien minuten bij Liz.

De klamme buitenlucht waait in mijn gezicht. Het is bizar warm voor februari, alsof de lente zich een maand heeft vergist. Ik pruts mijn telefoon uit mijn jaszak en open Snap.

Nicolaas heeft nog geen berichtje teruggestuurd. En hij

heeft het ook nog niet gelezen. **Afgeleverd – 45 m** staat er. Waarschijnlijk is hij druk bezig. Op zaterdagavond moet hij als eerstejaars altijd koken voor zijn huisgenoten.

Een jaar geleden was alles zo veel makkelijker. Nicolaas zat nog gewoon op school en we zagen elkaar bijna elke dag. Nu studeert hij economie en is hij lid van een studentenvereniging. Soms voelt het alsof ik hem met zijn huisgenoten en clubgenoten moet delen. En die jongens vinden me –

Plotseling hoor ik iemand achter me hard optrekken. Ik kijk over mijn schouder. Aan het begin van de straat zie ik het schijnsel van een koplamp. Het licht komt razendsnel mijn kant op, en als ik nog een keer over mijn schouder kijk is het zo fel dat ik mijn ogen moet dichtknijpen. Een scooter passeert me rakelings, waardoor ik bijna mijn evenwicht verlies.

Perplex staar ik hem na. Wat een eikel!

Maar ik ben te laat om het te roepen, want zijn achterlicht verdwijnt al in de verte. Met mijn hart in mijn keel fiets ik verder en ik berg mijn telefoon weer op.

Had hij me niet gezien? Plotseling komt er een gedachte omhoog die zo vreemd en vaag is dat ik er niet over na wil denken. Maar mijn hersenen hebben de ingeving helaas al geregistreerd. *Het leek wel of hij me expres omver wilde duwen...*

‘Doe normaal!’ fluister ik tegen mezelf. ‘Dit slaat echt helemaal nergens op. Je was zelf gewoon niet aan het opletten.’

Ik sla rechts af en probeer het uit mijn hoofd te zetten. Tegen de tijd dat ik bij Liz de straat in fiets, ben ik het al bijna vergeten en lijkt het niet meer belangrijk.

2.

‘Is er nog popcorn?’ vraagt Farrah.

‘Ja hoor. Hier.’ Zonder haar blik van de tv af te wenden, geeft Liz de zak door.

We liggen op haar bed naar 911 te kijken. De grond is bezaaid met lege pizzadozen, een fles wijn, colablikjes, en over het beige kleed loopt een spoor van paprikachips doordat Farrah de zak per ongeluk liet ontploffen. Liz’ vader zit voor zijn werk in het buitenland en Liz’ moeder komt pas tegen één uur thuis. Maar ik vermoed dat ze de troep niet heel erg vindt, want ze wonen in een soort Pippi Langkous-huis dat nooit heel erg opgeruimd is. Liz’ moeder is altijd zo aardig en geïnteresseerd; ze heeft de gave om je het gevoel te geven dat je bijzonder bent en dat alles goedkomt. Ik denk dat Liz die zorgzame kant van haar heeft.

De aftiteling komt in beeld en Liz zet het beeld stil. ‘Zullen we meteen met de volgende aflevering beginnen?’ vraagt ze. ‘We moeten er nog twee en dan is seizoen zes afgelopen.’

‘Nee, alsjeblieft niet.’ Farrah verbergt een geeuw achter haar hand. ‘Ik ben er wel even klaar mee.’

Liz duwt zich op haar ellebogen omhoog en kijkt haar aan. ‘Maar we zouden vanavond 911 kijken.’

‘En dat hebben we gedaan.’ Farrah staart terug met licht opgekrulde mondhoeken. ‘En nu gaan we wat anders doen.’ Het is een paar seconden stil.

‘Oké, ook goed,’ verzucht Liz dan. ‘Maar wat?’

Farrah gaat met een grijns rechtop zitten. ‘We beginnen hiermee.’ Ze pakt een fles Bacardi uit haar rugzak. ‘Surprise!’

Deze heb ik in de kamer van mijn broer gevonden.'

'OMG, Faar, Milas gaat je vermoorden als hij erachter komt,' zegt Liz.

Farrah haalt haar schouders op. 'Hij kan toch niet bewijzen dat ik die fles heb meegenomen. Wie wil er een baco?'

Zonder ons antwoord af te wachten, schenkt ze drie glazen vol met een flinke scheut Bacardi en een heel klein beetje Cola Zero.

'Het is lichtbruin,' zeg ik.

'Oeps, sorry, ik schoot uit met de Bacardi.' Farrah heft haar glas. 'Proost.'

We volgen haar voorbeeld. 'Proost.'

Er valt een vreemde, geladen stilte. Farrahs ogen zijn vol schaduw en Liz bijt op haar lip. Ik weet waaraan we allemaal denken. Of beter gezegd, aan wie: Isabel.

Liz schraapt haar keel. 'Op vriendschap.'

'Ja,' zegt Farrah schor. '*Friends forever*.'

'Daar drinken we op,' zeg ik met een dikke stem.

Onze glazen raken elkaar. Liz neemt een paar grote slokken en zet haar glas met een klap op de grond. Ik zie aan haar dat ze bijna moet huilen. Maar haar stem klinkt verrassend kalm als ze zegt: 'Wow, dit is echt een heftige mix. Wat gaan we nu doen, Farrah?'

Na vijf maanden is het bijna een automatisme geworden om onze echte gevoelens weg te drukken. Het verdriet is gewoon te groot om toe te laten.

'O ja, luister.' Farrah haalt diep adem en vist een pakje sigaretten uit haar rugzak. 'Het leek me leuk om...'

'Wat doe je?' valt Liz haar in de rede. 'Je mag hier niet roken. Dat vindt mijn moeder echt niet oké.'

'Relax.' Farrah klimt van Liz' bed en loopt naar de vensterbank. Ze zet het raam wijd open, en steekt haar sigaret

aan. 'Zo ruikt ze echt niks over een paar uurtjes. En loop niet zo te zeuren, je lijkt mijn oma wel.'

'Je oma?' Liz barst in lachen uit. 'Doe even normaal, die is al een paar jaar dood.'

Farrah krijgt de slappe lach en stikt haast in de rook, waardoor ze nog harder moet lachen. 'Dat bedoel ik.'

Ik kijk naar Farrah, die haar tong naar Liz uitsteekt, naar de schittering in haar bruine ogen, naar haar lange zwarte krullen die op en neer springen bij elke schaterlach.

Opeens voel ik mijn keel dichtknijpen. Het is alsof ik een herinnering van Farrah zie. Een vrolijk meisje, positief en vol energie, waardoor je haar bijna alles vergaf, ook haar idiote plannen en ideeën.

Het is alsof die sprankelende, warme kant in één klap is weggevaagd na het ongeluk, en er iets koels en ongeïnteresseerds voor in de plek is gekomen. Misschien zelfs iets roekeloos, alsof het haar allemaal niks meer kan schelen.

We zijn die nacht allemaal veranderd...

Zo is Liz obsessief gaan hardlopen en kilo's afgefallen. Farrah moet elke dag pillen slikken omdat ze geen milt meer heeft. En ik kan me nog steeds niks herinneren van het ongeluk en de dagen daarna.

'Weet je, we zouden ook nog naar het feest van Nala kunnen gaan als we dat willen,' zegt Liz.

'Nee, geen zin in,' zegt Farrah. 'Dat is meer dan een halfuur fietsen.'

Liz knikt, en ergens ben ik ook opgelucht dat ze geen ja zegt. Sinds Isabels vermissing doet Nala alsof we haar beste vriendinnen zijn, wat bijna ironisch is. Soms is het alsof het universum in de nacht van het ongeluk in duizenden stukjes uiteen is gevallen en het zich daarna opnieuw heeft gerangschikt.

Isabel was zo'n meisje dat bovenaan de hiërarchie van school stond, mooi, sprankelend, perfect. Maar ze kon soms ook labiel en onvoorspelbaar zijn. En een enorme flapuit. Bij Isabel was het heel simpel: mensen hielden van haar of mensen haatten haar, maar hoe dan ook wist iedereen wie ze was.

Toen het ongeluk net was gebeurd, zoemde het op school van de verhalen. Elke keer kwam er weer een nieuwe invalshoek omhoog. Isabel was ontvoerd, door wilde dieren opgegeten, verkracht, door mensenhandelaars ontvoerd, slachtoffer geworden van een seriemoordenaar en in stukken gesneden.

Maar na een tijdje verdween Isabels vermissing langzaam naar de achtergrond. De verhalen over wie met wie had gezoend werden weer belangrijker, er werd weer gelachen om domme grappen. En na een paar maanden was Isabels verdwijning onderdeel geworden van het dagelijkse leven op school. Soms voelde het bijna alsof haar plek door andere mensen was ingenomen.

Nog maar heel zelden begon iemand tegen ons over het ongeluk. Dat we een paar weken in het ziekenhuis hadden gelegen en het bijna niet hadden overleefd, was een herinnering geworden. Het leek voor mensen bijna een opluchting dat we er zelf ook niet vaak over praatten.

'Hm, oké, dan blijven we hier, maar wat wil je dan gaan doen?' vraagt Liz, waardoor ik opschrik uit mijn gedachten.

'We gaan een spelletje spelen.' Farrah schiet haar sigaret uit het raam en trekt het dicht.

'Een spelletje?' echoot Liz. 'Maar we hebben hier niks, alleen Twister en Levensweg.'

'O, dat maakt niet uit. We hebben alleen een kussen nodig.'

Liz kijkt Farrah een beetje lacherig aan. 'Gaan we een kussengevecht houden?'

'Nee.' Farrah zwijgt even. 'We gaan *Red Door Yellow Door* spelen!'

Liz kreunt zachtjes. En ik ook. Dit belachelijke plan kan alleen Farrah bedenken. *Red Door Yellow Door* was een tijd geleden zo'n ding op TikTok, maar ik was al bijna vergeten dat het bestond.

'Heb je die video's niet gezien?' vraagt Liz. 'Je weet dat het bullshit is?'

'Ja.' Farrah grijnst. 'En daarom gaan we het ook spelen, omdat het zo grappig is.'

'Geef me één goede reden,' zegt Liz terwijl ze nog een slok van haar drankje neemt.

Farrahs grijns wordt groter. 'Omdat we daarna onbeperkt 911 gaan kijken.'

'Haha, *sure*.'

'Nee, echt.' Farrah legt een hand op de plek waar haar hart zit. 'Beloofd.'

Liz slaakt een diepe zucht. Zij weet het ook: soms is het gewoon makkelijker om Farrah haar zin te geven. Omdat ze anders maar blijft doordrammen.

'Oké, maar na een halfuurtje stoppen we.'

'Deal! Vind jij het ook goed, Rosa?'

'Ja, ik doe mee,' brom ik.

Het kan me niet zo veel schelen wat we gaan doen, waarschijnlijk omdat ik te veel wijn en baco heb gedronken.

'Guys, ik hou echt van jullie.' Farrah schenkt onze glazen bij met Bacardi en het laatste restje cola. 'Ik heb al uitgezocht hoe het werkt. Het is echt supermakkelijk. Er is een guide, een subject en een getuige.'

Liz trekt een wenkbrauw op. 'Het klinkt nu al vermoeiend.'

Farrah negeert haar opmerking. 'Het lijkt me het beste als ik de guide ben omdat ik alle regels ken. Rosa kan dan wel subject zijn en Liz –'

'Faar,' onderbreekt Liz haar. 'Ik weet niet of het handig is

als Roosje subject is met haar hoofdpijn en zo.'

Ik zie Farrah fronsen en een blik met Liz wisselen. Dan knikt ze. 'Goed, we kunnen het ook omwisselen, dat jij subject bent en Rosa de getuige.'

Daar gaan we weer...

Sinds het ongeluk doen ze overdreven bezorgd en beschermend. Ik haat het als ze doen alsof ik zwakker ben. Ik zal bewijzen dat het prima gaat. Dat ik bijna geen hoofdpijn meer heb en dat ze moeten stoppen met doen alsof er elk moment iets ergs met me kan gebeuren.

'Luister, ik ben gewoon subject,' zeg ik. 'En anders doe ik niet mee.'

Farrah blaast een plukje haar van haar voorhoofd weg. 'Doe even relaxed.'

'Ik meen het,' zeg ik. 'Er is niks meer met me aan de hand volgens de artsen.'

Farrah en Liz wisselen weer een blik, en ik zie Liz bijna onmerkbaar knikken. *Als ze het echt wil...*

'Pfff, oké,' zegt Farrah. 'Maar dan moet je straks niet gaan zeuren dat -'

We schrikken alle drie van een doffe dreun in het huis.

Farrah knijpt haar ogen samen. 'Is dat je moeder?'

'Nee,' zegt Liz aarzelend. 'Die is nog lang niet thuis.'

Zwijgend kijken we elkaar aan. De stilte hangt zwaar tussen ons in. Maar dan begint Farrah te lachen.

'Oeps, sorry, ik denk dat ik de keukendeur open heb laten staan toen ik in jullie schuurtje cola haalde.' Ze grijnst een beetje schaapachtig. 'Ik doe 'm nu wel even dicht, dan haal ik meteen wat nieuwe cola.'

Ze veert omhoog en loopt naar de deur. 'Maken jullie het hier alvast klaar?'

Ik open mijn ogen, maar het is nog steeds donker. Overal is zwart, boven me, onder me, naast me. Het voelt oneindig, als het heelal. Gewichtloos dobber ik rond. Eigenlijk weet ik niet eens meer zeker of ik nog een lichaam heb.

Opeens zie ik een lichtje in de verte. Eerst denk ik dat het een ster is, maar het komt razendsnel dichterbij, totdat het recht in mijn gezicht schijnt. Ik hoor iemand zachtjes ademen. Iemand staat naast me in het donker! Ik kan niet zien wie het is, maar dat maakt niet uit. Het licht is zo mooi, zo helder.

Ik wil mijn arm uitsteken naar deze persoon. Met mijn hersenen zend ik signalen naar mijn spieren: beweeg, alsjeblieft, beweeg! Maar ik ben mijn arm kwijt in het zwart, er gebeurt niks.

Hulpeloos staar ik in het schijnsel.

Het is plotseling zo fel dat het pijn doet aan mijn ogen.

En het zwart verandert, het wordt kouder. Zwaarder.

Een vage geur van benzine prikt in mijn neusgaten.

'Waar ben ik?' wil ik vragen.

Maar de duisternis stroomt in mijn mond en vult mijn borstkas. Ergens diep vanbinnen voel ik iets omhoogkomen. Een dof, sluisrend gevoel van pijn.

Als je droomt, voel je geen pijn. Maar als

je pijn hebt en je wordt niet wakker, dan klopt er iets niet...

'Help me!' roep ik naar de persoon naast me. 'Ik... ik kan me niet bewegen.' Maar er komt geen geluid over mijn lippen.

Plotseling schiet het felle licht weg. Er schreeuwt iemand. En nog een keer. Het zijn losse flarden in het zwart. De pijn die eerst nog ver weg was, komt dichterbij. Mijn lichaam loopt over en ik raak in paniek.

Het is een gruwelijke pijn.

Niet van deze wereld.

Mijn ingewanden worden in stukken gescheurd, mijn ribben breken. Laat me wakker worden, alsjeblieft! Ergens hoor ik iemand krijsen. Het lijkt allemaal zo echt. Te echt...

Een golf van pijn breekt mijn schedel in duizenden stukjes. Ik kan dit niet meer volhouden... Ik zak weg in mezelf. Dieper en dieper, totdat er alleen nog maar duisternis overblijft.

www.melwallisdevries.nl
www.uitgeverijdefontein.nl

© 2025 Mel Wallis de Vries

Voor deze uitgave:

© 2025 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagontwerp: Marlies Visser

Omslagafbeelding: Jurriaan en Chris Hoefsmit

Covermodellen: Britt Louman, Felien Kooiman, Jade Maya Ramkhelawan,
Stella Muller

Visagie: Shiona Franke

Conceptontwikkeling: Pien Elsenga

Foto's binnenwerk: Jurriaan Hoefsmit, privéarchief covermodellen

Grafische verzorging: Jasmijn de Boer

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.

ISBN 978 90 261 8058 3

ISBN e-book 978 90 261 8165 8

ISBN audioboek 978 90 261 8166 5

NUR 284, 285